

Tre Dage i Luthers Hjem.

Ernst Evers. Dødsat af A. Kierulff. (Kortfat)

„Jeg holder for, at min Kåthe gode, hjemmebrugsgebe...“

Luther saa nu, at Else og Lene blinkede til hinanden, han afbrød derfor og sagde:

„Hvad vadder du, Lene, nu begynder min Tælen nok at blive dig for lang...“

„Er Fruen rosenrod...“

Da lo Lene og svarede: „Kære Onkel, naar du driver en saa fed Brod ind i min Samvittighed...“

„Na, jeg kender ogsaa et andet Ord, som Else og Lene, og alle de andre kan have godt af at mærke sig; det hedder:

„Der gives paa Jorden ej bedre Vist...“

„Jh, Onkel, hvor gerne hører jeg ikke den Slags, og jeg ved, at der er mange Guldtoen i dit Stakammer...“

Doktor Luther tænkte sig lidt om og svarede smilende:

„Jeg ved et Ord, der stævet med I...“

Saa, gæt nu; af og til maa man lade de unge faa deres Villie og gøre Hjemmet hyggeligt for Næderne...“

Else Kaufmann klappede lidt efter i Hænderne og sagde:

„Jeg har det! jeg har det! — Det er Guld og Gud...“

„Krist ov, du ærlighedsvenlige, Med Frydseraa paa Tunge...“

Da de havde sunget Salmen, sagde Luther i en glad Tone og med Njane, der lyfte af Tro:

„Naar I bliver bedrøvede og Sorgen tager Overhaand, saa sig: Op, og Iaa Luthen og syng en Sang til den Herre Kristus Lov og Pris!...“

„Det har jeg ofte bemærket i eders Hus...“

„Vi synger saa godt vi kan...“

„Men det er alligevel en smut Kunst og en stor Magt...“

„At aandelige Sange er Gud velbehagelige...“

„Da de havde sunget hele Salmen, tog Luther det ny Testamente og læste den store Historie højt for dem om den...“

ved Evangeliet, tværtimod ser jeg gerne, at alle de, der er givet Evner til dens Tjeneste, skal dyrke den, og navnlig Musikten.“

Luther tog nu selv Luthen, greb i Strengene og angar Tonen. Kraftigt, Frejdigt og klart lød det igennem Luthers huse:

O store Gud, vi love dig...“

Amen! Amen! Amen! gensid det. Med denne Sang stod de op og hver gik til sin Gerning.

Det vekslede altid i Luthers huse: om Dagen en varm Kamp med Verden der udenfor; om Aftenen stille Fred indenfor...“

Naar Luthers Fødselsdag fejredes sammen med hans Søn Martin, var der stor Træthed paa Hænderne mange Dage i Forvejen...“

Da saa Luther alvorligt paa hende og udbrød: „O, du kære Barn, hvem der dog havde din første Varnetro.“

Magdalena spurgte helt betænkelig sin Fader, om han da ikke troede?

Doktor Luther svarede: „De kære Børn lever i Ulyst, kender ikke til Sund, ikke til Rid, Brede, Gærlighed, Vantro...“

Efter Faderens og Sønnens Fødselsdage kom Adventstiden med al den jublende Sang...“

„Et Barn er født af Adams Køn...“

Dg saa kom Faderens næste Salme, som de havde lært udenad, og som de sang lige fra det første til det sidste Vers:

„Løvet være du, Jesu Krist.“

Men Martin og Paul, som især havde klare Stemmer, sang det sidste Vers alene:

„Konning er du blandt Konger bedst...“

Luther fortalte dem nu, at denne Jul havde han en stor Glæde til dem alle; han havde digtet en ny Salme og selv sat Musik til, og den vilde han lære dem.

Det var de alle beredte til, og iverige i at kunne synge den godt. Da det saa var bleven Jul, stod der inde i den store Sal en lille Knykke...“

„Fra Himlen højt jeg kommer her.“

Med det sjette Vers faldt de alle ind:

„Saa gaar vi da saa herte glad...“

Da de havde sunget hele Salmen, tog Luther det ny Testamente og læste den store Historie højt for dem om den...“

ille Knykke og det lille Bethlehem og sagde derpaa:

„At, vi stakkels Menneſter, at vi forholder os faa...“

End for Leipzig, paa Vejen til Altenburg, saa noget borte fra Byens Larm og Hovedlandbejeren et ensomt lille Gods...“

Luthers Hustru, Kåthe, havde længe haft det i Sigte, for at arbejde paa Marken og i Haven, at bage Brød af det egenhændigt saae Korn...“

Luther havde udset det til at være Enkelsøster Fru Katharina, naar han selv, bortværet fra al Forberigs Strid, hvilede ud ved Lammets Trone...“

Attenfreden hvilede over Mart og Eng. Smaafluglene i Lovværket sang deres Stabers og Opholbers Lov og Pris...“

Men da Børnene saa deres Fader og Moder sammen, som de alle slagende, Margaretha undte ham ingen No, førend han tog hende op paa Armen...“

Luther saa op paa Smaaflugten, ned paa sine Børn og hen paa Kåthes flittige, aldrig trætte Hænder og sagde: „Se, nu har Høstigen sunget sin Aftenang og nu er den ganske stille...“

„Fader,“ sagde Paul, „du skalde en Gang lægge Mærke til, hvor mange saadane smaa Korn, en Spurv kan samle og fortære i et Øjeblik.“

„Min Søn,“ svarede Luther, „der gives ikke det Menneſte paa Jorden, der formaader at betale de Omkostninger, som Jordens Fugle paalægger vor Gud og Fader...“

Da traf Paul Faderen hen til et Hylbeværtræ og hvilede til ham, at han vilde vise ham to allerførste smaa Fugle, der byggede Næder; men da de kom nærmere, sløj Fuglene forstræmt bort...“

„Hjagt ikke, du lille Fugl! jeg under dig af ganske Hjerte din Næde, om du blot vil tro det...“

„Kåthe, tror du, at vi kunde beregne, hvor meget alt, hvad vi ejer, er værd? Du siger nok, at vi har betalt Zulusdorf med seks Hundrede, og at der er nogen Gæld tilbage endnu derpaa...“

„Min kære Hr. Doktor,“ svarede Kåthe smilende, „jeg vil aldrig glemme, hvad du en Dag sagde til Justus Jonas...“

a han hængte en smut Øren Kirsebær over Episebordet til Rinde om Stabelfen og Guds herlige Betsignelse i at give os saadanne Fruiter...“

„Ja, Kåthe, vi er meget rige i vore fem funde Børn...“

„Gaa nu hen og sov, Barnsil. Penge kan jeg ikke efterslade dig, men stor Rigdom i Gud.“

Da Børnene vare gaaede, vendte Luther sig til sin Hustru og roste hende for hendes Flib, Sparfommelighed og Omfugt i Huset...“

„Du fortaar saaledes at tale om Fuglene under Himmelen, og om alt, hvad Gud har skabt...“

Men en Dag, da Luther sad og talte med sin Hustru, mens hun slottigt spandt og med Glæde hørte paa de smaa Prædikanter...“

Luther hørte, hvorledes Kåthe skæmte og Pigen svarede igen, og det varede længe, inden hun kom tilbage og satte sig ved Siden af ham paa Stenbenken under Pæret træet...“

Da smilende Luther og spurgte: „Kåthe, sig mig, hulede du at bede dit Fader, for end du holdt den Prædiken?“

Kåthe saa bestemt til Jorden, men Luther grøs hendes Haand og sagde mildt:

„Husfædrene og Husmødrene skal ikke regere over deres Karle, Viger og Arbejdsfolk med Heflighed...“

Da blussede Bredden igen op i Kåthe, som svarede: „Ja, I Mænd kan jagtens snafte...“

„Med Strenghed og Brede faar du heller ikke Soen til at give dig den,“ lo Luther hjerteligt...“

„Men, kære, du maa først høre min Tale til Ende...“

„Ja, ja, Kåthe,“ nikkede Luther og saa tankefuld paa sin Hustru, Karle og Viger, de har det bedre end Herrens og Fruen selv...“

Da baade Wolf og Dribe i det samme kom forbi, talte Luther paa dem og sagde:

„Eder har jeg ogsaa et Ord at sige: Det er ikke godt, naar Hørlabet taler om det Tændet bag dets Ryg...“

„Men, kære, du maa først høre min Tale til Ende...“

„Kåthe, tror du, at vi kunde beregne, hvor meget alt, hvad vi ejer, er værd? Du siger nok, at vi har betalt Zulusdorf med seks Hundrede...“

„Min kære Hr. Doktor,“ svarede Kåthe smilende, „jeg vil aldrig glemme, hvad du en Dag sagde til Justus Jonas...“